

Hajós Alfréd

Hajós Alfréd Guttmann Arnold néven született Magyarországon, 1878-ban. Nevét csak később változtatta meg Hajós Alfrédra. Sokféle sportágban kiemelkedett, de amikor édesapja belefulladt a Dunába, megfogadta, hogy kiváló úszó lesz, és apja emlékére versenyeket fog nyerni. Öt évvel később, 18 évesen már ott volt az olimpián. Ő volt Magyarország első olimpiai bajnoka, ezt gyorsúszásban érte el. Az első újkori olimpiai játékokon Hajós a 100 és az 1200 méteres úszásban is olimpiai bajnok lett.

Úgy emlegették, hogy Ő a „magyar delfin”, aki érmekeket szerzett síkfutásban, gátfutásban és diszkoszvetésben is. Bajnokságot nyert az első magyar labdarúgó csapattal. A magyar válogatott első hivatalos mérkőzésén az osztrákok ellen csapatkapitányként, balösszekötői szerepben játszott.

A Műegyetemen műépítészeti (építészmérnöki) oklevelet szerzett. Az építészmérnöki diploma megszerzése után Hajós Alfréd számos neves épületet tervezett.

Hajós sporthoz fűződő szoros kapcsolata építészeti tevékenységében először a Nemzeti Stadionra 1913-ban beadott közös Hajós-Villányi terven mutatkozik. Ennek megvalósulását a világháború megghiúsította.

Hajós sikeresen vett részt számos építészeti pályázaton, melyek főként vidéki megbízásokhoz juttatták. Tervei alapján épültek többek között szállodák, banképületek, több sporttelep, számtalan strand, fürdő és uszoda. Nevéhez fűződik az első futball stadion is.

Legnagyobb szakmai sikerét az 1924-es párizsi olimpián egy társával érte el, de nem sportban, hanem az építészetben. Abban az időben ugyanis szellemi olimpiát is rendeztek építészet, szobrászat, zene, festőművészet

és irodalom kategóriában. Hajós és Lauber – mindketten sportolók és építészek - az „Ideális stadion” tervükkel szereztek olimpiai érmet. Mivel ma már nem rendeznek szellemi vetélkedőket az olimpiákon, ma is ő az egyetlen magyar, aki művészeti és sport kategóriában is olimpikon.

Bár olimpiai bajnokként mentességet kaphatott a zsidótörvények hatálya alól, üldözötté vált, bujkálnia kellett. Mégsem elsősorban magán, hanem a többi zsidó származású sportolón próbált segíteni.

A háború után aktívan vett részt a megsérült épületek felújításában, többek között a Vajdahunyad várát vagy éppen a Tőzsdepalotát is az ő tervei alapján hozták rendbe.

Volt a Magyar Labdarúgó Szövetség és a Magyar Úszó Szövetség alelnöke, később a Magyar Olimpiai Bizottság elnöki tanácsadója is.

1955-ben hunyt el Budapesten.